

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Όγδοον κι' εικοστόν μετρούντες χρόνον
εδρεύομεν' στην γήν των Παρθενώνων.

Χίλια κι' ηκατόσα δεκατρία,
δράσις και θερμή φιλοκατρία.

Δώδεκα του Γενάρη,
έληγας άνθει κλωνάρι.

Χίλια διακόσα σκρανταίνα,
ταυτή των Τούρκων κατεβασμένα.

**Ή νέα Ναυμαχία
πρώτης έπιτυχία.**

Καράβια μας καυμένα,
σύμβολα ζωντανά,
τι μάτια βουρκωμένα
σας βλέπουνε ξανά.

Τήν νέα σας την Νίκη
σαν μία Θεία Δύση
τήν τραγουδεί και πάλι
κάθε μας άκρογάλι.

Καυμένα караβάκια,
την Νίκη σας αυτή
στήτητα και καλυβάκια
τήν έκαναν γιορτή.

Παππούδες εύλογοϋν ξανά
δαφνοστεφείς έγγόνους,
κι' από στεφάνια τωρινά
γυρεύουν δάφνης κλώνους.

Ή θάλασσα των άπλωσε τα κόματά της άλλη,
πού φως την έπλημύρησε και δόξα πηδ μεγάλη.

**Φασουλής και Περικλέτος,
ό καθένας νέτος σκέτος.**

Α

Φ. — Στοϋ Φαλήρου πάκρογάλι
περιμένο μ' ένα κιάλι
μή το Χαμηλάε προβάλη.

Ή Στοϋ Φαλήρου τόν γισαλό
μόνος μου περιπολω,
και κυττάζω πέρα πέρα
πρής τόν άνοικτόν αιθέρα.

Άδελφέ μου κι' έθνομαρτυ,
έκει μόνος άγρυπνώ,
κι' αν ζανοίξω κεν καπάρτι,
κέν φουγάρο με καπνώ,
ζεφονίξω νάτο νάτο,
όπου τρίς άναθεμά το.

Νάτο νάτο το Καραβι,
πού γωρίς νά καταλάβη
έδομάρδισε τη Σύρα.

Νάτο, πού τού σκούζουν έλοι
κι' έδώ πέρα και' στην Πόλι:
τά μβαλά σου και μιιά λύρα.

Νάτο, νά τó ζακουσμένο,
νάτο τó χαριτωμένο,
λέν πώς έχασε τόν θρόνο.

Κι' άρμενίζει κι' άρμενίζει,
και τó σύμπαν δαιμονίζει,
και γεννά παντού τόν τρόμο.

Νάτο τó πειρατικό,
πού πλανατ' έδώ κι' έκει
σάν φοβέρα μουσική
και σάν ένα ζαφνικό.

'Ακουστήκανε παρλάταις,
'τρόμαξαν θαλασσινοί,
τόδανε και Μυκωνάταις,
τόδανε κι' Αμορριανοί.

Νά τó πειρατικό,
χωρίς ηλεκτρικό
τήν άφρησε τήν Σύρα.

Και σάν έλθη τó θράδυ
σ' ένα βαθύ σκοτάδι
μουγγρίζ' ή κακομοίρα.

Μεγάλ' ή συμφορά του,
έχασε τά νερά του,
μά και τήν άγκυρά του.

'Εγέννησε ταράχους,
πήγε' στη Βηρυτό,
κι' έπιασε τούς ναυμάχους
ζάλη και ξερατό.

Τόχασαν κι' άπ' έκει,
κι' είχε τήν ευτυχία
και μιιά φανταστική
νά κάρη ναυμαχία.

Τόν Πόντον έρεθίζει,
παντού κατανικά,
φανταστικώς θυβίζει
και δηό τορπιλικά.

Θαλάσσης ίαχη,
τά πάντα ναυμαχει
τό τρομερό καράβι.

Μήτε κι' ό Ποσειδών
παρλάτων και πηδών
μπορεί νά τó συλλάβη.

Στιγμή δεν σταματά,
κι' ό κόσμος έρωτά:
πού διάβολο πγαίνεις;
τι διάβολο θά γένη;

Εύοι' στο Χαμηδέ με τó μισό φεγγάρι...
'πήγε και' στο Σουές γαϊάθηρακας νά πάρη.
Νίκαι, τού λένε, πιά
νίκαι κατά θαρβάραν,
κι' από τήν Αραπιά
τό διώχνουν άρον άρον.

Εύοι' στο Χαμηδέ... μεγάλο τόνομά του...
κατά τήν Έρυθρά πήρε τó φωςμά του...
Ός τώρα μιιά χαρά
μέσα' στου Ναγαρά
περνούσε τά νερά.

Τι τού κατέβη τάχα ν' άφήση τά στενά του;
κι' άν δέν σωθούν μοιραίως τ' άγία κάρβουνά του,
λένε' στόν Φαληρέα πώς σίγουρα θ' άράξει
τήν Σουδκ του Φαλήρου νά τήν αναταράξη.

'Στήν τόσην καταγίδα
τά μάτια σου γαρίδα
για τούτο τó βαπόρι.

Μεγάλ' ή συμφορά μας,
άν' δης για τά νερά μας
νά ξαναβάλη πλήρη.

Π.—Τι λές, μωρέ;
Φ.— Τι νά σου πώ και τι νά σου μιλήσω;
τό σπήτι τó Φαληρικό θά πάω ν' ασφαλίσω.
Μές' στου πολέμου τόν καιρό τά μάτια σου γαρίδα,
πομπή της οικομένης,
μήν τύχη κατακούτελα νά φρε και μιν άν όβιδα
χωρίς νά τήν προσηνής.

"Εργεται...νάτο νάτο,
και λέν πώς άπευχτατα
θά γίνουν, κουτεντέ.

Λέν πώς θά ριζή κάτω
τά σπήτια και τ' Ακταία
και τού Τσελεμεντέ.

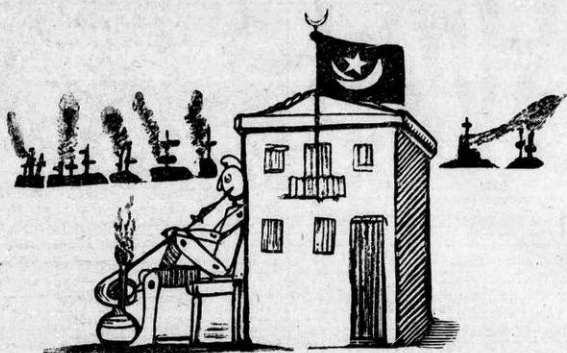
'Εν τούτοις, συμπολίτη,
και τó δικό μου σπήτι,
λένε πώς τύχει' σ' άκτι.

Και λένε μέσα' σ' άλλα
πώς ίσως με μιιά μπάλα
νά μου τάφήση στάκτη.

B.

Π.— 'Αγαπητέ μου Φασουλή,
τό Χαμηδέ κι' άν άπειλή,
άλλά καθένας κλαίει
τού Χαμηδέ τά κλέη.

Καράβι ταξειδιάρικο τó σύμπαν φοβερίζει,
παντού θαρρεί πώς άντηχει δομβαρισμός ραγδαίος.
Μέρα και νύκτα τó φταχό' στο πέλαγος γυρίζει
όσαν περιπλανώμενος τών πόντων Ίουδατος.

**Άκουσε κι'ό Φασουλής, τὸ ξυλέντο παλληκάρι,
πῶς ἔμπορεῖ τὸ Χαμηδὲ κι' ἔδῳ πέρα ν' ἀρεθάρη,
καί' στὸ σπῆτι τοῦ Φαλήρου, τοῦ τὸ θέρος κατοικεῖ,
γὰ καλὸ κακὸ καρφώνει μὲ σῆμαῖα Τουρκικῆ.**

Ψάλε το, ναυμάχων Μούσα,
θλάσσά μου κιαματούσα,
φέρτο καί' στὸν Φαλήρεα τὸ καρβοτοσκιμένο
νὰ μὰς πιάσῃ κρύα φρίκη...
κι' ἔγωγ τώρα τὸ προσμένω
μέσ' στῆς ἀμμουδιᾶς τὰ φύκη.

Κάνε το νὰ ἔρῃ ξανά
δίχως συμφορά μεγάλη
τὴν Ἀρμάδα του τὴν ἄλλη,
ποῦναί μέσ' στὰ στενά.

Δρόμο μεγάλο χάραιε,
δοξάζω τὸνομά του,
τὸν κόσμο κατετάραξε
μὲ τὸ κατόρθωμά του.

Κί ἔνας Ρωμιὸνος πλοίαρχος Ρωμιούνας ἑταιρείας
καὶ τοῦ δικαίου μαχητῆς καὶ τῆς ἐλευθερίας,
ἐν ἄκουσε τοῦ Χαμηδὲ τοὺς ἄθλους ὁ καυμένος
τραγίσκα φώναξε κι' αὐτὸς κατενουσιασμένος,
καὶ τῆς Τουρκίας ἔκρουσε παιᾶνα νικητήριον
κι' εὐθὺς σαμπάνηαι ἀνοίξε' στὸ Λοιμοκαθατήριον.

Γενναῖος φίλος ἀληθὺς... ἀλλὰ κατόπι πάλι
ἐν ἔμαθε τοῦ Στόλου μας τὴν νίκη τὴν μεγάλην,
μὰ συμφορά κατήνησε καὶ θλίψις ἡ χαρὰ του
κι' ἔλ' ἡ σαμπάνικ' ἴνικε στρυγίνη' στ' ἄντερά του.

Ἐνὸ δὲ πρῶτα, Φασουλῆ,
ἐφώναιε τραγίσκα,
τότε τοῦ φώναξαν πολλοὶ
κακῆ ψυχρῆ του φλάσκα.

Χαίλη πολλῶν πανάμωμα
ἐξήμνησαν καὶ πάλιν
τοῦ Χαμηδὲ τὸ κάμωμα
καὶ τὴν γενναίαν πάλιν.

Καὶ ξένος τύπος κουνεῖς
ἐξῆρε κράτος εὐγενεῖς,
ποῦ τοὺς Σταυροὺς ποδοπατεῖ καὶ δάφναι τὸ λαμπρύνουν
αἰμοσταγῶν στεφάνων,
καὶ τῆς Φραγκιζῆς Τουρκόσποροι περιπαθῶς τὸ κρίνουν
ἀντάξιον παιάνων.

Καὶ γικουνηδεις μερικοί, ποῦ δείχνουν χαρακτήρα,
καὶ μόνο μὲ τοὺς νικητὰς θέλουνε πάντα σγῆσι,
σὲν ἄκουσαν τὸ Χαμηδὲ πῶς ἔκαψε τὴν Σύρα
ἀμέσως ξαναφόρεσαν τὸ Τούρικο τὸ φέσι.

Ἄλλὰ σὰν ἔμαθαν κι' αὐτοὶ τὴν νέα ναυμαχία
καὶ τὴν ἐπιτυχία,
καὶ πῶς τὴν ἔπαθαν χοντρή τὰ Τούρικα βατσέλια,
ξανάβγαλαν τὰ φέσια των κι' ἔβγαλαν τὰ καπέλα.

Πῶς τὸ φύλλον των εὐκόλως
τὸ γυρίζουν συμπολιταὶ
κι' ἀληθεῖς Ἰσραηλταὶ,
ἐποῦ δὲν ὑπάρχει δόλος.

Μὲ τοῦ Χαμηδὲ τὰ συμπάρα
τέα τοῦρλα τὴν φεσάρα,
μὲ τὴν νίκημας καὶ πάλι
τὸ καστόρι' στὸ κεφάλι.

Γ'.

Φ. —

Κάθε μασκαράς ἐρέτω...
νίκη πάλι, Περικιέτο.

Πάλι καταστράπτει πόντος,
πάλι σὲ πελάγη θρόντος,
πάλ' ἢ γαλανὴ νικᾷ.

Ποῦ κι' οἱ Τοῦρκοι λένε τώρα
πῶς τοὺς ἔβηκε μαῦρὴ μόρα
καὶ τὴν ἔπαθαν κακὰ.

Δυστυχίματα μεγάλα
εἰς Ἀριάδας γαυρώσας,
ἔρρει σήμερον τὰ κάλα,
ἀπεσοῦα Βαρβαρόσας,
καὶ Τουργούτ Ρεῖς κι' ἔν' ἄλλο
καταδρομικὸ μεγάλο.

Τὴν Ἀριάδα τὴν φαδρὰν
χρόνια τὴν φυλάγαμε,
κι' ἀπορέομας τί χερὴ
δι' ἐκείνην τώρα ὄρα...
τὴν κακὴ τῆς τὴν ψυχρῆ,
νίφου κι' ἀποφάγαμε

Τέτοια λέν οἱ Τουρκαλάδες,
ποῦ μᾶς δάξουν σὲ μεπλάδες,
καὶ θρηνοῦν συφοριασμένοι
τὴν καρδαβοσακισμένην.

Τούρκων ἔφευγαν ἀσκέρια,
ποῦ κτυποῦν μὲ μπαμποσιὰ,
κι' ἐσηκώσανε τὰ χέρια
τοῦ πελάγου τὰ νησιὰ.

Ἐφελκα τριγμοὺς καὶ σάλους,
μὰ τί πιάταος κι' ἔκεντος,
ποῦ ζυπνᾷ τοὺς ἀντιλάλους
τῶν νερῶν τῆς Σαλκαίντος.

Φθόγγους ἀκουσ' ἀπαλοὺς
σὺν προβάτων βέλασμα,
κι' εἶδα γύρω μου γαλοὺς
μὲ κομαῖτων γέλασμα.

Εἶδα γὰρ καρδιάκα πάλι
σχωμένο τὸ κεφάλι
κάθε δούλου καὶ Ράγιά.

Κι' ἔλεγε μιά λευκοφόρα:
σὺ βοήθητα καὶ τώρα,
σὺ Χριστέ καὶ Παναγιά.

Εἶδα γάλαξιν ὀδιδῶν,
σὲ φονεῖς αἰμακτροὺς,
καὶ Νυμφῶν Ὀκεανίδων
ἐλικάμπικας χοροὺς.

Εἶδα νὰ κοττάζουν σκλάβοι
ἐν κ' ἄλλο μας καρδί.

σὺν εἰκόνα λατρευτή,
σὺν κ' ἐγὼ δὲν ξέρω τί.

Εἶδα στεφάνους περισσοὺς
νὰ ξαναπλέκ' ἡ μάνικα,
κι' ἡ ναυμαχία τῆς φεσοῦς
ἐχάλασε τὰ πιάνα.

Κι' οἱ φίλοι μας αἰγμάλωτοι ποῦ' πρόσμεναν, σαλιάρη,
πῶς σίγουρα τὸ Χαμηδιὲ θάβλη γιὰ νὰ τοὺς πάρη,
ἔχασαν τὴν ἐλπίδα τους, ἔχασαν τὸ μεσολό τους,
καὶ τοὺτους τοὺς λαχοριλεῖς, τοὺς Τοῦρκους αἰγμάλωτους,
ποῦ μᾶς σ' Ἀκτατὰ τρώγανε κι' ἔπιναν ἐν ἀνέσει,
μὲ πρώτο σ' τὴν Κερφαλλοσιὰ τοὺς ἔστειλαν πεσκέσι.

Ἐφυγαν οἱ μαρτόλοι
μὲ λυπημένη μοῦρη,
καὶ τώρα σ' Ἀργαστόλι
τοὺς πεποιημένον ἔλοι,
καὶ μέσα σ' τὸ Ἀηζούρι.

Μᾶς ἔφυγαν οἱ προσφιλεῖς καὶ πᾶνε σ' τὸ καλὸ,
ἀν δὲ γὰρ τὸν Ἀμέλιο ρωτᾷς τὸν Ἰταλὸ,
μέσα σ' τὴν Ρόδο βρέμαται
καὶ σ' ἔλους σκοῦζει: τρέμετε,
καὶ ρέπει πρὸς ἠρωσιμοὺς, πρὸς ἀθλοῦς ἀιδίους,
κι' εἶναι μεγάλη συμφορὰ σ' τοὺς δυστυχεῖς Ροδίους.

Τὸν προσφιλεῖ μακαρονα,
τὸν προσφιλε φρατέλο,
τὸν προκνημοῦς ταπεινὰ,
κι' ἐγὼ φιλιὰ τοῦ στέλλω.

Τρέμει καθένας ποῦ τὸν ἔδη,
τὸ μάτι του παγόνει,
Σπίρτο Γ'εντίλε τραγουδεῖ
μὲ πάθος, ποῦ λιγόνει.

Π. —

Τὸν Ἀμέλιο κι' ἐγὼ
πάλι τὸν δοζολογῶ.

Ρόδα στρῶν' ἡ Ρόδος ἔμπροσ τοῦ, τὸν φωνάζει τζόγια μία,
κι' εὐτυχεῖς οἱ κάτοικοι τῆς τρῶν σαράντα παρὰ μία.

Μίτε σ' Ἐκκλησιατὸς ἀρίνη νὰ λειτουργηθοῦν σὺν πρῶτα,
μίτε Σχόλιας νὰ γιορτάσουν καὶ Χριστούγεννα καὶ Φῶτα,
καὶ θρησκείας στραπατσάρι καὶ πατριῶς ἱερά,
καὶ σ' τῆς Ρόδου τοὺς ἀπόλους κάνει τὸν παλληκαρά.

Φ. —

Τὸν Ἀμέλιο κι' ἐγὼ
πάλι τὸν δοζολογῶ.

Τῆς φακῆς ὁ Στρατηλάτης ἔγινε Μπεκὴρ Ἀγας,
καὶ τὰ δόντια παρατίζει
καὶ μαινόμενος ἀφρίζει,
καὶ κατὰ τὴ φόρα ποῦχει θὰ προσάξῃ καὶ σφαγὰς.

Γράτσια λοιπό, σπολλάτη,
μωρὲ γεγά σου, Στρατηλάτη,
καὶ ντελίτσιμα μας Ροδία.

Ἐνας τέτοιος δὸν Κιχῶτης
θελεῖ ρόδα, δάφνας πρώτης,
ἀλλὰ καὶ ζουρλομανδύα.